KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLEN (tredje afdeling)
19. februar 1987 *

I sag 101/86,

Sven-Ole Mogensen, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret og bistået af advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmit, 13, boulevard Royal,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved sin befuldmægtigede Marie Wolfcarius, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

på sagsbehandlingens nuværende stadium angående formaliteten,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og J. C. Moitinho de Almeida,

* Processprog: Fransk.

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indregistreret på Domstolens justitskontor den 23. april 1986, har Sven-Ole Mogensen anlagt sag med påstand om annullation af beslutning af 24. juni 1985, hvorved Kommissionens generaldirektør for personale og administration afslog sagsøgerens ansøgning af 29. oktober 1984 om højere indplacering, samt om annullation af det stiltiende afslag på sagsøgerens klage over nævnte beslutning, som han indgav den 24. september 1985.

2 Den 25. juni 1986 har Kommissionen påstået sagen afvist i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1, med den begrundelse, at sagsøgerens ansøgning og klage ikke er rettidigt indgivet.

3 Sven-Ole Mogensen blev udnævnt til tjenestemand den 4. april 1977 og indplaceret i lønklasse LA 6, 3. løntrin. Den 29. oktober 1984 indgav han ansøgning om højere indplacering med virkning fra den 1. april 1977.

4 Den 19. april afgav indplaceringsudvalget, efter ved skrivelse af 29. januar 1985 at have opfordret Sven-Ole Mogensen til at fremlægge en række dokumenter og erklæringer, en udtalelse, hvori den anbefalede, at hans ansøgning blev imødekommet. Ansættelsesmyndigheden afviste den imidlertid ved en beslutning af 24. juni 1985. Den 24. september 1985 indgav Sven-Ole Mogensen så en klage over beslutningen, som dog ikke er blevet besvaret.

5 Til støtte for sin afvisningspåstand har Kommissionen for det første gjort gældende, at sagsøgerens ansøgning om højere indplacering blev for sent indgivet, da han burde have anfægtet indplaceringen i henhold til udnævnelsen af 1. april 1977. Dette er imidlertid ikke sket, hvorfor beslutningen er blevet endelig. Kommissionen erkender dog, at sagsøgeren indgav ansøgningen om højere indplacering, efter at Kommissionen havde offentliggjort sin beslutning af 1. september 1983 om retningslinjerne for udnævnelse i lønklasse og indplacering på løntrin ved ansættelse, som ophævede beslutningen af 6. juni 1973, der var i kraft på det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev ansat. I en meddelelse, som blev udsendt den 21. oktober 1983 af generaldirektøren for personale og administration, før selve beslutningens offentliggørelse i »Administrative Meddelelser«, var fristen for indgivelse af ansøgning om højere indplacering imidlertid fastsat til tre måneder. Denne tremånedersfrist udløb den 21. januar 1984, men sagsøgerens ansøgning indkom først den 29. oktober 1984.

6 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at selv om ansøgningen om højere indplacering forudsættes at være rettidigt indgivet, må i hvert fald klagen af 24. september 1985 anses for indgivet efter fristens udløb. Allerede den 29. februar 1985 forelå der nemlig et stiltiende afslag på sagsøgerens ansøgning, som han ikke anfægtede inden for tremånedersfristen. Det udtrykkelige afslag af 24. juni 1985 kan således ikke antages på ny at udløse den allerede udløbne klagefrist.

7 Heroverfor har sagsøgeren anført, at vedtægtens artikel 90, stk. 1, ikke foreskriver nogen frist for indgivelse af en ansøgning, hvorfor en tjenestemand ikke er afskåret fra at forelægge ansættelsesmyndigheden samme begæring flere gange. Under henvisning til Domstolens praksis anfører sagsøgeren videre, at den højere indplacering af flere af hans kolleger, som befandt sig i samme situation som han selv, var en ny og så væsentlig omstændighed, at den gav ham ret til selv at indgive ansøgning om højere indplacering. En af hans kolleger, Hans Pedersen, der ifølge sagsøgeren var i samme situation som han selv, fik således forbedret sin indplacering den 20. november 1984, efter at indplaceringsudvalget havde anbefalet dette i sin udtalelse af 21. september 1984. Sagsøgerens egen ansøgning af 29. oktober 1984 kan derfor ikke anses for at være for sent indgivet.

8 Vedrørende indsigelsen om, at klagefristen var udløbet, anfører sagsøgeren, at administrationens firemånedersfrist til besvarelse af sagsøgerens ansøgning blev udløst den 1. marts 1985, nemlig den dag, hvor han forelagde Kommissionen en fuldstændig ansøgning. Da han fik udtrykkeligt afslag herpå den 24. juni 1985, må hans klage anses for indgivet inden for tremånedersfristen i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

9 Vedrørende det anførte bemærkes for det første, at enhver tjenestemand efter Vedtægtens artikel 90, stk. 1, er berettiget til at ansøge ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Efter Domstolens faste praksis indebærer denne ret imidlertid ikke, at en tjenestemand kan omgå de klage- og søgsmålsfrister, som er fastsat i artiklerne 90 og 91, blot ved at indgive ansøgning, og derved indirekte få omstødt en tidligere beslutning, som ikke er anfægtet i tide. Kun såfremt der er fremkommet nye, væsentlige omstændigheder, er det berettiget at begære beslutningen taget op til fornyet behandling.

10 I den forbindelse bemærkes videre, at sagsøgeren ikke inden klagefristens udløb anfægtede sin indplacering i udnævnelsen af 1. april 1977. Kommissionen bestrider dog ikke, at dens egen ovenfor nævnte beslutning af 1. september 1983 indeholdt en ny omstændighed, som udløste en ny frist for sagsøgeren til at indgive klage mod sin oprindelige indplacering (jfr. i øvrigt herom dommen af 1. december 1983, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981). Sagsøgeren indgav imidlertid ikke sin ansøgning om en højere indplacering inden for den frist på tre måneder, som udtrykkelig var angivet i denne beslutning.

11 Til støtte for anbringendet om, at fristen for indgivelse af klage over indplaceringen blev udløst igen senere, gør sagsøgeren gældende, at han indgav ansøgningen, efter at en af hans kolleger, Hans Pedersen, havde fået forbedret sin indplacering. Dette anser sagsøgeren for en ny, væsentlig omstændighed, som gav ham ret til selv at indgive ansøgning herom (jfr. dom af 15. maj 1985 i sag 127/84, Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437).

12 Det bemærkes, at Domstolen i nævnte dom af 15. maj 1985 statuerede, at en højere indplacering af en eller flere kolleger til en tjenestemand, som befinder sig i en tilsvarende situation som han selv, bør anses for en ny omstændighed, der giver ham ret til at indgive ansøgning om højere indplacering, selv om han ikke har anfægtet den tidligere udstedte beslutning.

13 Yderligere skal dog bemærkes, at den frist, administrationen fastsætter for indgivelse af ansøgninger om højere indplacering, gælder ens for alle tjenestemænd ved Kommissionen. Sagsøgeren burde derfor have påregnet, at andre kolleger, som var i samme situation som han, kunne tænkes at opnå en højere indplacering, såfremt de indgav rettidig ansøgning herom.

14 Den højere indplacering af Hans Pedersen kan derfor ikke betragtes som en ny omstændighed, der begrunder en fornyet undersøgelse af sagsøgerens indplacering. Følgelig var den af ham den 29. oktober 1984 herom indgivne ansøgning ikke rettidig.

15 Sagen må herefter afvises, uden at det er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens anden formalitetsindsigelse.

Sagens omkostninger

16 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, idømmes den part, der taber sagen, til at afholde omkostningerne. Efter procesreglementets artikel 70 skal institutionerne selv betale deres udgifter i sager, der er anlagt af Fællesskabets ansatte.

Af disse grunde

afsiger

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

følgende kendelse:

1) Sagen afvises,

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Luxembourg, den 19. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling